

РЕШЕНИЕ

№ 2291

гр. София, 28.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 10.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **719** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.64 ал.4 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.

Образувано е по жалба на Д. А. Н., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в ЗО – „К.“, срещу Заповед №97/20.12.2019г. на началника на Затвора, с която е отказано преместването му в затворническо общежитие от открит тип – ЗО “К.“.

Жалбоподателят твърди, че с оспорената заповед началника на затвора С. не се е произнесъл по искането му от 13.06.2019г. за промяна на режима на изтърпяване на наказанието, а само по отношение на преместването му в ЗО от открит тип. Сочи се в жалбата, че до началника на затвора е изпратено постановление на прокурор от СГП за приспадане на предварителни задържания от срока на определеното общо наказание при изпълнението му, от което постановление е видно, че жалбоподателя е изтърпял общо 5 години и 6 месеца.

Иска се отмяна на заповедта, като се допълва, че не само е изтърпяна над 1/2 от наказанието, но и лишения от свобода има добро поведение, получавал е награди, работи и няма наказания.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с упълномощен процесуален представител. И двамата поддържат жалбата, представят писмени доказателства. Процесуалният представител на жалбоподателя излага подробни доводи, обуславящи незаконосъобразност на оспорената заповед.

Горната фактическа обстановка се установява и доказва от събраните и приложени по

делото доказателства.

С оглед на изложеното съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е предявена в срок и пред компетентния съд по местоизпълнение на наказанието, съгласно чл.64 ал.4 от ЗИНЗС.

Съгласно чл.64 ал.1 и 2 от ЗИНЗС лишените от свобода с добро поведение, които са изтърпiali най-малко 1/4, но не по-малко от 6 месеца от наложеното наказание в затвор или в затворническо общежитие от закрит тип, могат да бъдат премествани по инициатива на началника на затвора или по тяхна молба за доизтърпяване на наказанието в затворнически общежития от открит тип. Началника на затвора се произнася с мотивирана заповед, като при произнасянето си взема предвид становището на ръководителя на направлението за социална дейност и възпитателна работа, на зам.началника по режимно-охранителната дейност (ЗН РНОД) и на началника на съответното затворническо общежитие, относно поведението на осъдения при изтърпяване на наказанието и съобразно изискването на чл.43 ал.4. Препис от заповедта се връчва на осъдения срещу подпис и се изпраща на прокурора, който осъществява надзор върху изпълнението на наказанията.

От становището на инспектор ЗН РНОД се установява, че жалбоподателя към 20.12.2019 г. е изтърпял в затвора 1 година, 10 месеца и 12 дни, като началото на изтърпяване на наказанието, определено по реда на чл.25-23 от НК по ЧНД № 48/2018г. на СВС е 08.02.2018г., а зачетеното предварително задържане е 3 години, 7 месеца и 13 дни. Тази данни не са в противоречие с информацията в представената от жалбоподателя Справка за правното положение / л.50 от делото/, доколкото същата установява същото начало на изпълнение на наказанието, но по-нисък размер на предварителен арест. При начало на наказанието на 08.02.2018г. не е възможно, без приспадане на предварителен арест и на дни от работа, да се изтърпи реално, фактически, в затвор 5 години, 7 месеца и 12 дни, както формално установява справката. От 08.02.2018г. до 20.12.2019г. реално изтърпяното в затвор наказание е това, което е посочено в оспорената заповед – в размер на 1 година, 10 месеца и 12 дни.

С оглед на изложеното съдът намира, че към момента на издаване на оспорения акт по отношение на жалбоподателя не е налице една от предпоставките – да е изтърпял 1/4 от наложеното наказание в затвор или в затворническо общежитие от закрит тип.

От друга страна – с нормата на чл.64 ал.1 от ЗИНЗС създава законова възможност за пенитенциарните власти, която следва да се преценява конкретно за всяко осъдено лице. Законодателят е въвел конкретни формални предпоставки във връзка със срока на изтърпяното до момента наказание, но е предоставил правомощие, при тези предпоставки, административният орган да прецени доколко с оглед поведението на лишения от свобода, риска от рецидив и целите на наказанието, това преместване да е целесъобразно. В този смисъл е необходимо да се изложат обосновани мотиви, от които да е видно защо лишеният от свобода може да бъде преместен, респ. на какви основания му се отказва преместването.

В конкретния случай от мотивите на административният орган могат да се изведат основания за отказ и по втората предпоставка. Видно е, че е отчетено минимално / с 4 точки/ занижаване на риска от рецидив – същият е определен със средни стойности от 40 т.; поведението на лишения от свобода се определя с налични дефицитни зони / отношение към правонарушението – признава частично вината си и не показва разкаяние към жертвата си, а оценката за присъдата му е, че не е справедлива.; не са

претърпели положителна промяна уменията му за мислене - частично рапознава проблемите и отчасти предвижда последствията от тях. Посочените основания са определили извода на административния орган за непостигнато добро поведение от осъдения, което не позволява преместването му в ЗО от открит тип. Преценката да бъде ли преместен лишения от свобода или не, принадлежи на органа, който е компетентен да издаде заповедта за преместване. В рамките на дискреционната власт той решава да уважи ли молбата за преместване или да откаже, съобразявайки конкретните фактически обстоятелства. В конкретния случай не се установява и втората предпоставка по чл.64, ал.1 от ЗИНЗС – изискуемото се поведение, поради което съдът счита, че административния орган е постановил законосъобразна заповед, издадена при отсъствие на основанията по чл.146 от АПК. С оглед на зиложеното, жалбата на Д. А. Н. следва бъде отхвърлена като неоснователна.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Д. А. Н., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в затвора [населено място] – ЗО „К.“ срещу Заповед № 97/20.12.2019г. на началника на затвора [населено място], с която е отказано преместване на лишения от свобода от затворническо общежитие от закрит тип в затворническо общежитие от открит тип и промяна на режима на изтърпяване на наказанието.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: